

Danıştay Dokuzuncu Daire Başkanlığından:

Esas No: 2014/2441

Karar No: 2016/647

Kanun Yararına Temyiz Eden : Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Ekol Özel Kulak Burun Boğaz Dal Merkezi Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.

Vekili: Av. Fatih Emekli

8019/16 Sokak No.6/7 İstasyonaltı Çiğli / İZMİR

Karşı Taraf : Manisa Büyükşehir Belediye Başkanlığı – MANİSA

Vekili: Av. Ayşe Ersoyoğlu - Aynı Yerde

İstem Özeti: :Davacı şirket adına, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığının davalı idarece tespit edildiğinden bahisle düzenlenen yoklama fişine dayanılarak 2012/Ekim dönemi için salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen, Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 13/11/2013 tarih ve E:2013/717, K:2013/705 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 31/12/2013 tarih ve E:2013/796, K:2013/803 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının, kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Başsavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığının davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen ve Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 13/11/2013 tarih ve E:2013/717, K:2013/705 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 31/12/2013 tarih ve E:2013/796, K:2013/803 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesine göre, mükelleflerin yoklama fişinde imzasının bulunması, yoklama fişinin mükellefe imza ettirilememesi, ya da imzadan çekinilmesi halinde keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar ve ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılması gerektiği, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, dağıtıldığı öne sürülen el ilanlarının şirketleriyle bir ilgisinin bulunmadığı iddialarıyla kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle davacı şirket tarafından verilen tarihli dilekçe üzerine konu incelendi:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmıştır.

Aynı Kanunun "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde de; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak

tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama tutanağına veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının onanmasına dair vergi mahkemesi kararında yasal isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının, 2577 sayılı Yasa'nın 51'inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi Kadriye Morbel'in Düşüncesi: Dosyadaki bilgi ve belgelerin incelenmesinden, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının, mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı ve tutanakta sadece iki yoklama memurunun imzasının bulunduğu anlaşıldığından, davalı idarece tek tarafı olarak düzenlenip imzalanarak tutanağa dayanılarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasında yasal isabet görülmediğinden Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının, Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığından davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; yoklama fişi içeriğinde yer alan, davacı şirket tarafından, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanı dağıtıldığı yolundaki tespitin varlığının, idarece ortaya konulduğu anlaşıldığından davacı şirketten aranılan dava konusu vergi ve cezada yasal isabetsizlik görülmediği gerekçesiyle davanın reddine dair verilen, Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 13/11/2013 tarih ve E:2013/717, K:2013/705 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 31/12/2013 tarih ve E:2013/796, K:2013/803 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının; 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde, yoklama fişinin bulunursa nezdinde yoklama yapılana veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunların bulunmaması veya imzadan çekinmeleri halinde keyfiyetin yoklama fişine yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi

üyelerinden birine imzalatılacağına ön görüldüğü, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, bu bakımdan, anılan şirket adına salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararının, yürürlükteki hukuka açık aykırılık oluşturduğundan bahisle kanun yararına bozulması istenilmektedir.

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmış, "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde ise ; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin ya da yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın, bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Vergi Mahkemesi kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Danıştay Başsavcısı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve Manisa Vergi Mahkemesinin 23/09/2013 tarih ve E:2012/910, K:2013/564 sayılı kararının, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayınlanmasına, 22/02/2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Kanun Yararına Temyiz Eden : Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Ekol Özel Kulak Burun Boğaz Dal Merkezi Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.

Vekili: Av. Fatih Emekli

8019/16 Sokak No.6/7 İstasyonaltı Çiğli / İZMİR

Karşı Taraf : Manisa Büyükşehir Belediye Başkanlığı – MANİSA

Vekili: Av. Ayşe Ersoyoğlu - Aynı Yerde

İstem Özet: : Davacı şirket adına, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığının davalı idarece tespit edildiğinden bahisle düzenlenen yoklama fişine dayanılarak 2013/Mart dönemi için salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen, Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 09/04/2014 tarih ve E:2014/354, K:2014/362 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 14/05/2014 tarih ve E:2014/459, K:2014/488 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Başsavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığının davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen ve Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 09/04/2014 tarih ve E:2014/354, K:2014/362 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 14/05/2014 tarih ve E:2014/459, K:2014/488 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesine göre, mükelleflerin yoklama fişinde imzasının bulunması, yoklama fişinin mükellefe imza ettirilememesi, ya da imzadan çekinilmesi halinde keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar ve ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılması gerektiği, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, dağıtıldığı öne sürülen el ilanlarının şirketleriyle bir ilgisinin bulunmadığı iddialarıyla kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle davacı şirket tarafından verilen tarihli dilekçe üzerine konu incelendi:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmıştır.

Aynı Kanunun "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde de; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak

tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının onanmasına dair vergi mahkemesi kararında yasal isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, 2577 sayılı Yasa'nın 51'inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi Kadriye Morbel'in Düşüncesi: Dosyadaki bilgi ve belgelerin incelenmesinden, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının, mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı ve tutanakta sadece iki yoklama memurunun imzasının bulunduğu anlaşıldığından, davalı idarece tek taraflı olarak düzenlenip imzalanan tutanağa dayanılarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasında yasal isabet görülmediğinden Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığından davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; yoklama fişi içeriğinde yer alan, davacı şirket tarafından, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanı dağıtıldığı yolundaki tespit varlığının, idarece ortaya konulduğu anlaşıldığından davacı şirketten aranılan dava konusu vergi ve cezada yasal isabetsizlik görülmediği gerekçesiyle davanın reddine dair verilen, Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 09/04/2014 tarih ve E:2014/354, K:2014/362 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 14/05/2014 tarih ve E:2014/459, K:2014/488 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde, yoklama fişinin bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunların bulunmaması veya imzadan çekinmeleri halinde keyfiyetin yoklama fişine yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi

üyelerinden birine imzalatılacağına ön görüldüğü, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, bu bakımdan, anılan şirket adına salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararının, yürürlükteki hukuka açık aykırılık oluşturduğundan bahisle kanun yararına bozulması istenilmektedir.

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmış, "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde ise; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın, bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Vergi Mahkemesi kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Danıştay Başsavcısı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve Manisa Vergi Mahkemesinin 19/02/2014 tarih ve E:2013/360, K:2014/105 sayılı kararının, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayınlanmasına, 22/02/2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Danıştay Dokuzuncu Daire Başkanlığından:

Esas No: 2015/3269

Karar No: 2016/648

Kanun Yararına Temyiz Eden : Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Ekol Özel Kulak Burun Boğaz Dal Merkezi Sağlık Hizmetleri Ltd. Şti.

Vekili: Av. Fatih Emekli

8019/16 Sokak No.6/7 İstasyonaltı Çiğli / İZMİR

Karşı Taraf : Manisa Büyükşehir Belediye Başkanlığı – MANİSA

Vekili: Av. Ayşe Ersoyoğlu - Aynı Yerde

İstemin Özeti : Davacı şirket adına, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığı için davalı idarece tespit edildiğinden bahisle düzenlenen yoklama fişine dayanılarak 2013/Ekim dönemi için salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen ve Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 15/10/2014 tarih ve E:2014/796, K:2014/784 sayılı kararıyla onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 03/12/2014 tarih ve E:2014/1006, K:2014/1020 sayılı kararıyla reddedilen Manisa Vergi Mahkemesinin 26/06/2014 tarih ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının, kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Bassavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığı için davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen ve Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 15/10/2014 tarih ve E:2014/796, K:2014/784 sayılı kararı ile onanan, karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 03/12/2014 tarih ve E:2014/1006, K:2014/1020 sayılı kararıyla reddedilen, Manisa Vergi Mahkemesinin 26/06/2014 tarih ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesine göre, mükelleflerin yoklama fişinde imzasının bulunması, yoklama fişinin mükellefe imza ettirilememesi, ya da imzadan çekinilmesi halinde keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar ve ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılması gerektiği, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, dağıtıldığı öne sürülen el ilanlarının şirketleriyle bir ilgisinin bulunmadığı iddialarıyla kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle davacı şirket tarafından verilen tarihli dilekçe üzerine konu incelendi:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmıştır.

Aynı Kanunun "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde de; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak

tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının onanmasına dair vergi mahkemesi kararında yasal isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Manisa Vergi Mahkemesinin 26.06.2014 günlü ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının, 2577 sayılı Yasa'nın 51'inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi Kadriye Morbel'in Düşüncesi: Dosyadaki bilgi ve belgelerin incelenmesinden, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının, mükellefin yada yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, tutanağın bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı ve tutanakta sadece iki yoklama memurunun imzasının bulunduğu anlaşıldığından, davalı idarece tek taraflı olarak düzenlenip imzalanarak tutanağa dayanılarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasında yasal isabet görülmediğinden Danıştay Başsavcılığının kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce Manisa Vergi Mahkemesinin 26.06.2014 günlü ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının, Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı şirket tarafından ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanları dağıtıldığından davalı belediye memurlarınca tespit edilmesi üzerine düzenlenen yoklama fişi esas alınarak salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; yoklama fişi içeriğinde yer alan, davacı şirket tarafından, ilan ve reklam vergisi ödenmeksizin el ilanı dağıtıldığı yolundaki tespit varlığının, idarece ortaya konulduğu anlaşıldığından davacı şirketten aranan dava konusu vergi ve cezada yasal isabetsizlik görülmediği gerekçesiyle davanın reddine dair verilen, Manisa Bölge İdare Mahkemesinin 15.10.2014 tarih ve E:2014/796, K:2014/784 sayılı kararı ile onanan ve karar düzeltme istemi de aynı Mahkemenin 03/12/2014 tarih ve E:2014/1006, K:2014/1020 sayılı kararıyla reddedilen, Manisa Vergi Mahkemesinin 26/06/2014 tarih ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının; 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde, yoklama fişinin bulunursa nezdinde yoklama yapılabilecek veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunların bulunmaması veya imzadan çekilmeleri halinde keyfiyetin yoklama fişine yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi

üyelerinden birine imzalatılacağına ön görüldüğü, sadece yoklama memurunun imzasını taşıyan yoklama fişinin hukuki geçerliliğinin olmayacağı, bu bakımdan, anılan şirket adına salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararının, yürürlükteki hukuka açık aykırılık oluşturduğundan bahisle kanun yararına bozulması istenilmektedir.

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun yoklama ve inceleme ile ilgili yedinci kısım birinci bölümünde yer alan ve "Maksat ve Yetki" başlığını taşıyan 127'nci maddesinin birinci fıkrasında; yoklamadan maksadın, mükellefler ve mükellefiyetle ilgili maddi olayları, kayıtları ve mevzuları araştırmak ve tespit etmek olduğu, bu fıkranın devam eden bentlerinde de yoklamaya yetkili memurların, görevlerinin neler olduğu açıklanmış, "Yoklama Fişi" başlığını taşıyan 131'inci maddesinde ise; yoklama neticelerinin bir tutanak mahiyetinde olan "yoklama fişine" geçirileceği, bu fişlerin yoklama yerinde iki nüsha tanzim olunarak tarihleneceği, bulunursa nezdinde yoklama yapılan veya yetkili adamına imza ettirileceği, bunlar bulunmaz veya imzadan çekinirlerse keyfiyetin fişe yazılacağı ve yoklama fişinin polis, jandarma, muhtar veya ihtiyar meclisi üyelerinden birine imzalatılacağı hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda belirtilen kanun hükümleri gereğince, yoklama tutanaklarında mükelleflerin ve mükellefiyetle ilgili maddi olayların açık olarak saptanması ve tespitlerin mükellef veya yetkili adamı nezdinde yapılması, yoklama sırasında bunlar bulunmazsa tutanakların, Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinin ikinci fıkrasında yazılı olanlara imzalatılması gerekmektedir.

Olayda, dava konusu ilan ve reklam vergisi ile 1. derece usulsüzlük cezasına dayanak alınan yoklama tutanağının mükellefin ya da yetkili adamının nezdinde düzenlenmediği, bu tutanağın, bunlara veya söz konusu yasanın ikinci fıkrasında yazılı kişilere imzalatılmadığı anlaşıldığından, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 131'inci maddesinde yazılı koşulları taşımayan yoklama tutanağı esas alınmak suretiyle salınan ilan ve reklam vergisi ile kesilen 1. derece usulsüzlük cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Vergi Mahkemesi kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Danıştay Başsavcısı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve Manisa Vergi Mahkemesinin 26.06.2014 günlü ve E:2013/1074, K:2014/468 sayılı kararının, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayınlanmasına, 22/02/2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Danıştay Dokuzuncu Daire Başkanlığından:

Esas No: 2015/4207

Karar No: 2016/87

Kanun Yararına Temyiz Eden : Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Türk Telekomünikasyon A.Ş.

Türk Telekomünikasyon A.Ş. Genel Müdürlüğü

Hukuk Başkanlığı 06103 Aydınlikevler/ANKARA

Vekilleri: Av.Canan Sezer-Av.Mehmet Yılmaz Küçük

Av. Ömer İnan Koçak-Aynı Yerde

Karşı Taraf : Maltepe Belediye Başkanlığı/İSTANBUL

İstem Özet i : Davacı şirket adına 2013 yılına ilişkin olarak tarh edilen ilan ve reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davada davanın reddine dair verilen, İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 14.03.2014 tarih ve E:2013/22769 K:2014/4499 sayılı kararı ile onanan ve karar düzeltme istemi de aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/11859, K:2014/14554 sayılı kararı ile reddedilen İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1946, K:2013/2763 sayılı kararının kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Başsavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı şirket adına 2013 yılına ilişkin olarak tarh edilen ilan ve reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davada, mahkemece davanın reddine karar verilmiş olup, İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 14.03.2014 tarih ve E:2013/22769, K:2014/4499 sayılı kararı ile onanan ve karar düzeltme istemi de aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/11859, K: 2014/14554 sayılı kararı ile reddedilen İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1946, K:2013/2763 sayılı kararının; 2464 sayılı Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ncı fıkrası ile 406 sayılı Telgraf ve Telefonu Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesi hükümleri uyarınca Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılan her türlü ilan ve reklamların ilan ve reklam vergisinden muaf olduğu iddialarıyla kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle davacı şirket tarafından verilen dilekçe üzerine konu incelendi;

2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 12 nci maddesinde; Belediye sınırları ile mücavir alanları içinde yapılan her türlü ilan ve reklamın, İlan ve Reklam vergisine tabi olduğu, 13 üncü maddesinde de, verginin mükellefinin ilan ve reklamı kendi adına yapan veya yaptıran gerçek veya tüzelkişiler olduğu, aynı Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ncı fıkrasında ise; genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin, belediyelerin, köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta-Telgraf-Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağı hükme bağlanmıştır.

406 sayılı Telgraf ve Telefon Kanununun 1 inci maddesinin, 5809 sayılı Kanununun 67 inci maddesiyle değişik 1 inci fıkrasında, Posta ve telgraf tesis ve işletilmesine ilişkin hizmetlerin T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğüne (PTT), telekomünikasyon hizmetlerinin ise yetkilendirilen işletmeciler tarafından yürütüleceği, anılan Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesinde de; 406 sayılı Kanun ile diğer kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta, Telgraf ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğüne yapılan atıfların, hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim

Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğüne (P.İ.) yapılmış sayılacağı düzenlenmesi yer almıştır.

Yukarıda sözü edilen yasa hükümleri uyarınca Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketince yapılacak her türlü ilan ve reklamlar ilan ve reklam vergisinden muaf tutulduğundan şirket adına tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih E.2013/1946 K:2013/2763 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 51 inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi G.Yelda Ayazma'nın Düşüncesi : Dosyadaki bilgi ve belgelerin incelenmesinden 406 sayılı Kanunda 1994 yılında 4000 sayılı Kanunla yapılan değişiklikle kurulan ve aynı kanuna eklenen Geçici 3 üncü maddede yer alan "406 sayılı Kanun ile diğer Kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta Tebligat ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğü'ne yapılan atıflar hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü (PTT) yapılmış sayılır" hükmü gereği mevzuatta PTT'ye yapılan atıfların hizmet alanı itibariyle davacı şirkete yapılmış sayılacağı aynı zamanda 2464 sayılı Kanun'un 14. Maddesinin 6 ncı fıkrasında ise genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin belediyelerin köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta-Telgraf-Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağına dair düzenleme gereğince ilan ve reklam vergisi muafiyetinden yararlandırılması gerekirken davacı şirket adına yapılan tarhiyatta isabet görülmemekte olup Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1946, K:2013/2763 sayılı kararının Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı şirkete ait hizmet binasının dış cephesine asılan afişler nedeniyle 2013 dönemi için tarh edilen 4.990-TL tutarında ilan reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davada İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1946 K:2013/2763 sayılı kararı ile davanın reddine karar verildiği, bu kararın İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 14.3.2014 tarih ve E:2013/22769, K:2014/4499 sayılı kararı ile onandığı, onama kararının düzeltilmesi isteminin ise aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/11859 K:2014/14554 sayılı kararıyla reddedilerek sözü edilen kararın kesinleştiği anlaşılmaktadır.

Danıştay Başsavcılığı tarafından, davacı Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılacak her türlü ilan ve reklamlar ilan ve reklam vergisinden muaf tutulduğundan anılan şirket adına tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararının yürürlükteki hukuka açıkça aykırılık oluşturduğu belirtilerek kararın kanun yararına bozulması istenilmektedir.

2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 12 nci maddesinde; Belediye sınırları ile mücavir alanları içinde yapılan her türlü ilan ve reklamın, ilan ve reklam vergisine tabi olduğu, hükmüne yer verildikten sonra, 13 üncü maddesinde, İlan ve Reklam Vergisinin mükellefinin yurtdışından gönderilen

ilan ve reklamlar dahil olmak üzere , ilan ve reklamı kendi adına yapan veya yaptıran gerçek ve tüzelkişiler olduğu ifade edilmiştir.

Aynı Kanunun "İstisna ve Muafliklar" başlığını taşıyan 14 üncü maddesinde ise; maddeler halinde sayılan ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağı belirtilerek, maddenin 6 ıncı fıkrasında, "Genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin, belediyelerin, köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta - Telgraf - Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlar"dan vergi alınmayacağı hükme bağlanmıştır.

406 sayılı Telgraf ve Telefon Kanununun 1 inci maddesinin, 5809 sayılı Kanununun 67 inci maddesiyle değişik 1 inci fıkrasında , Posta, telgraf tesis ve işletilmesine ilişkin hizmetlerin T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Müdürlüğünce telekomünikasyon hizmetlerinin ise yetkilendirilen işletmeciler tarafından yürütüleceği , anılan Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesinde de; 406 sayılı Kanun ile diğer kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta, Telgraf ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğüne yapılan atıflar, hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü (Pİ) yapılmış sayılacağı düzenlenmesine yer verilmiştir.

Yukarıda sözü edilen 406 sayılı Telgraf ve Telgraf ve Telefon Kanununun geçici 3 üncü maddesi hükmü ile 2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ıncı fıkrasında yer alan hükmün birlikte değerlendirilmesinden davacı Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılacak her türlü ilan ve reklamların ilan ve reklam vergisinden muaf tutulduğu anlaşıldığından, davacı şirket adına tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle Danıştay Başsavcılığı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih E.2013/1946, K: 2013/2763 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51 inci maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmî Gazete'de yayınlanmasına 01.02.2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Kanun Yararına Temyiz Eden : Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Türk Telekomünikasyon A.Ş.

Türk Telekomünikasyon A.Ş. Genel Müdürlüğü

Hukuk Başkanlığı 06103 Aydınlikevler/ANKARA

Vekilleri: Av.Canan Sezer-Av.Mehmet Yılmaz Küçük

Av. Ömer İnan Koçak-Aynı Yerde

Karşı Taraf : Maltepe Belediye Başkanlığı/İSTANBUL

İstem Özeti : Davacı şirket adına 2013 yılına ilişkin olarak tarh edilen ilan ve reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada; davanın reddine dair verilen, İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 27.03.2014 tarih ve E:2014/332 K:2014/5669 sayılı kararı ile onanan ve karar düzeltme istemi de aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/13932, K:2014/14553 sayılı kararı ile reddedilen İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1945, K:2013/2762 sayılı kararının kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Bassavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı şirket adına 2013 yılına ilişkin olarak tarh edilen ilan ve reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada, mahkemece davanın reddine karar verilmiş olup, İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 27.03.2014 tarih ve E:2014/332, K:2014/5669 sayılı kararı ile onanan ve karar düzeltme istemi de aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/13932 K:2014/14553 sayılı kararı ile reddedilen İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1945 K:2013/2762 sayılı kararının; 2464 sayılı Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ıncı fıkrası ile 406 sayılı Telgraf ve Telefonu Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesi hükümleri uyarınca Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılan her türlü ilan ve reklamların ilan ve reklam vergisinden muaf olduğu iddialarıyla kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle davacı şirket tarafından verilen dilekçe üzerine konu incelendi;

213 sayılı Vergi Usul Kanununun 341 inci maddesinde, vergi ziyasının, mükellefin veya sorumlunun vergilendirme ile ilgili ödevlerini zamanında yerine getirmemesi veya eksik yerine getirmesi yüzünden verginin zamanında tahakkuk ettirilmemesini veya eksik tahakkuk ettirilmesini ifade ettiği , aynı Kanununun 344 üncü maddesinde de , 341 inci maddede yazılı hallerde vergi ziyasına sebebiyet verildiği takdirde , mükellef veya sorumlu hakkında ziyaa uğratan verginin bir katı tutarında vergi ziyayı cezası kesileceği hükmüne yer verilmiştir.

2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 12 nci maddesinde; Belediye sınırları ile mücavir alanları içinde yapılan her türlü ilan ve reklamın, ilan ve reklam vergisine tabi olduğu , 13 üncü maddesinde de, verginin mükellefinin ilan ve reklamı kendi adına yapan veya yaptıran gerçek veya tüzelkişiler olduğu, aynı Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ıncı fıkrasında ise genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin, belediyelerin, köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta-Telgraf-Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağı hükmüne bağlanmıştır.

406 sayılı Kanun ve Telefon Kanununun 1 inci fıkrasında , Posta ve telgraf tesis ve işletilmesine ilişkin hizmetlerin T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğünce telekomünikasyon hizmetlerinin ise yetkilendirilen işletmeciler tarafından yürütüleceği , anılan Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesinde de; 406 sayılı Kanun ile diğer kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta, Telgraf ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğüne yapılan atıfların, hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğüne (Pİ) yapılmış sayılacağı düzenlenmesi yer almıştır.

Yukarıda sözü edilen yasa hükümleri uyarınca Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketince yapılacak her türlü ilan ve reklamlar ilan ve reklam vergisinden muaf tutulduğundan şirket adına tarh edilen ilan ve reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih E.2013/1945 K:2013/2762 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 51 inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi G.Yelda Avazma'nın Düşüncesi : Dosyadaki bilgi ve belgelerin incelenmesinden 406 sayılı Kanunda 1994 yılında 4000 sayılı Kanunla yapılan değişiklikle kurulan ve aynı kanuna eklenen Geçici 3 üncü maddede yer alan "406 sayılı Kanun ile diğer Kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta Tebligat ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğü'ne yapılan atıflar hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü (PTT) yapılmış sayılır" hükmü gereği mevzuatta PTT'ye yapılan atıfların hizmet alanları itibariyle davacı şirkete yapılmış sayılacağı aynı zamanda 2464 sayılı Kanun'un 14. Maddesinin 6 ncı fıkrasında ise genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin belediyelerin köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta-Telgraf-Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağına dair düzenleme gereğince ilan ve reklam vergisi muafiyetinden yararlandırılması gerekirken davacı şirket adına yapılan ilan reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasında isabet görülmemekte olup, Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1945, K:2013/2762 sayılı kararının Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı şirkete ait hizmet binasının dış cephesine asılan afişler nedeniyle 2013 dönemi için tarh edilen ilan reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih ve E:2013/1945 K:2013/2762 sayılı kararı ile davanın reddine karar verildiği, bu kararın İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 14.3.2014 tarih ve E:2014/332, K:2014/5669 sayılı kararı ile onandığı, onama kararının düzeltilmesi isteminin ise aynı mahkemenin 08.09.2014 tarih ve E:2014/13932 K:2014/14553 sayılı kararıyla reddedilerek sözü edilen kararın kesinleştiği anlaşılmaktadır.

Danıştay Başsavcılığı tarafından, davacı Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılacak her türlü ilan ve reklamların, ilan ve

reklam vergisinden muaf tutulduğundan anılan şirket adına tarh edilen ilan ve reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararının yürürlükteki hukuka aykırılık oluşturduğu belirtilerek kararın kanun yararına bozulması istenilmektedir.

213 sayılı Vergi Usul Kanununun 341 inci maddesinde, vergi ziyamın, mükellefin veya sorumlunun vergilendirme ile ilgili ödevlerini zamanında yerine getirmemesi veya eksik yerine getirmesi yüzünden verginin zamanında tahakkuk ettirilmemesini veya eksik tahakkuk ettirilmesini ifade ettiği belirtildikten sonra aynı Kanunun 344 üncü maddesinde de, 341 inci maddede yazılı hallerde vergi ziyasına sebebiyet verildiği takdirde, mükellef veya sorumlu hakkında ziyaa uğratılan verginin bir katı tutarında vergi ziyai cezası kesileceği hükmüne yer verilmiştir.

2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 12 nci maddesinde; Belediye sınırları ile mücavir alanları içinde yapılan her türlü ilan ve reklamın, ilan ve reklam vergisine tabi olduğu, hükmüne yer verildikten sonra, 13 üncü maddesinde, İlan ve Reklam Vergisinin mükellefinin yurtdışından gönderilen ilan ve reklamlar dahil olmak üzere , ilan ve reklamı kendi adına yapan veya yaptıran gerçek ve tüzelkişiler olduğu ifade edilmiştir.

Aynı Kanunun "İstisna ve Muafliklar" başlığını taşıyan 14 üncü maddesinde ise; maddeler halinde sayılan ilan ve reklamlardan vergi alınmayacağı belirtilerek, maddenin 6 ıncı fıkrasında, "Genel ve katma bütçeli idareler ile il özel idarelerinin, belediyelerin, köylerin ve bunların kuracakları birliklerin ve Posta - Telgraf - Telefon ve T.C. Devlet Demiryolları İşletmelerinin yapacakları her türlü ilan ve reklamlar"dan vergi alınmayacağı hükme bağlanmıştır.

406 sayılı Telgraf ve Telefon Kanununun 1 inci maddesinin, 5809 sayılı Kanununun 67 inci maddesiyle değişik 1 inci fıkrasında , Posta, telgraf tesis ve işletilmesine ilişkin hizmetlerin T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Müdürlüğüne telekomünikasyon hizmetlerinin ise yetkilendirilen işletmeciler tarafından yürütüleceği , anılan Kanununun 4000 sayılı Kanunla değişik geçici 3 üncü maddesinde de; 406 sayılı Kanun ile diğer kanunlarda Türkiye Cumhuriyeti Posta, Telgraf ve Telefon İşletmesi Genel Müdürlüğüne yapılan atıfların, hizmet alanları itibariyle Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi veya T.C. Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü (Pİ) yapılmış sayılacağı düzenlenmesine yer verilmiştir.

Yukarıda sözü edilen 406 sayılı Telgraf ve Telgraf ve Telefon Kanununun geçici 3 üncü maddesi hükmü ile 2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanununun 14 üncü maddesinin 6 ıncı fıkrasında yer alan hükmün birlikte değerlendirilmesinden davacı Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi tarafından yapılacak her türlü ilan ve reklamların ilan ve reklam vergisinden muaf tutulduğu anlaşıldığından, davacı şirket adına tarh ve tebliğ olunan ilan ve reklam vergisi üzerinden kesilen vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden mahkeme kararında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle Danıştay Başsavcılığı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin 31.10.2013 tarih E.2013/1945, K: 2013/2762 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51 inci maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayınlanmasına 01.02.2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.